

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Svk/18/2021
Identifikačné číslo spisu: 8020200294
Dátum vydania rozhodnutia: 20. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8020200294.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): Združenie domových samospráv, o. z. so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, P.O.BOX 218, IČO: 31 820 174, právne zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice; proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Námestie mieru č. 3, 080 01 Prešov; za účasti: MÜLLER TEXTILES SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Myslina 175, 066 01 Myslina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP3-2020/013472-02/ROD z 12. marca 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/31/2020-79 zo dňa 29. júla 2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietá.
- II. Najvyšší správny súd návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietá.
- III. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.
- IV. Ďalšiemu účastníkovi konania náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania a súdneho konania

1. Okresný úrad Humenné, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OU-HE-OSZP-2019/013201-015 zo dňa 27. novembra 2019 podľa § 29 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní vplyvov na ŽP“), postupujúc podľa § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších právnych predpisov, rozhodol, že zmena navrhovanej činnosti „Výrobnno-skladovacia budova Müller Textiles, PZ Myslina- IV. etapa“, ktorej účelom je pokračovanie

existujúcej činnosti, a to rozšírenie výrobných-skladovacích priestorov pre spoločnosť MÜLLER TEXTILES SLOVAKIA, s.r.o. sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP.

2. Na základe odvolania žalobcu (z pozície zainteresovanej verejnosti) vydal žalovaný rozhodnutie č. OU-PO-OOP3-2020/013472-02/ROD z 12. marca 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Žalovaný konštatoval, že žalobca sa s obsahom napadnutého rozhodnutia, predmetom konania a oznámením neoboznámil. Prvostupňový orgán sa podľa neho vysporiadal so všetkými podmienkami, ktoré navrhol žalobca, pričom niektoré pripomienky nemali súvis s predmetom konania, resp. sa týkali detailov, ktorých riešenie nie je zrejmé v tomto stupni projektovej dokumentácie a ich prípadná akceptácia prípadne pre následné povoľovacie konanie, v ktorých bude mať žalobca postavenie účastníka konania. Žalovaný zdôraznil, že prvostupňový orgán pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyhovel žiadosti odvolateľa o zvolanie konzultácií podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP, ktorých sa žalobca nezúčastnil a ani vopred neospravedlnil svoju neúčast'.

II. Priebeh konania pred správnym súdom

3. Žalobca sa správnou žalobou podanou na Krajskom súde v Prešove (ďalej aj ako „správny súd“) domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu, pričom žiadal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 191 ods. 1 a ods. 3 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

4. Podľa žalobcu bolo napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) SSP), skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu (§ 191 ods. 1 písm. f) SSP) a v konaní došlo zároveň aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g) SSP).

5. Žalobca poukázal na to, že žalovaný nerealizoval procesný postup, ktorého sa žalobca domáhal, čím došlo k porušeniu jeho hmotných práv. Správny orgán vo svojom prvostupňovom rozhodnutí nesprávne aplikoval § 29 ods. 3 a ods. 13 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP a návrh podmienok rozhodnutia určených žalobcom v rozhodnutí zo zisťovacieho konania neuviedol, pričom boli porušené práva verejnosti na informácie, keďže tie neboli poskytnuté verejnosti predpísaným spôsobom a právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia bolo podmienené nahliadnutím do spisu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku. Žalobca mal za to, že došlo k porušeniu práva efektívne hájiť jeho záujmy podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, keďže sa nemohol zúčastniť na konzultácií podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP. Žalovaný nesplnil kvalitatívne a zákonné náležitosti na formu a obsah odôvodnenia rozhodnutia, pričom nedostatočné vysvetlenie spôsobu použitia správnej úvahy je vážnou prekážkou pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia. V oboch rozhodnutiach absentovalo uvedenie akýchkoľvek úvah správnych orgánov, ktorými boli vedení pri hodnotení dôkazov.

6. Podľa žalobcu úlohou správneho orgánu bolo sa vysporiadať s kvalitou navrhovanej zmeny činnosti a zadefinovať prípadné nedostatky za účelom ich nápravy v ďalších povoľovacích konaniach, pričom mal zohľadniť individuálne návrhy a pripomienky účastníkov konania. Žalovaný neprihliadol a nevyhodnotil všetky písomné stanoviská doručené v priebehu zisťovacieho konania, nakoľko sa v odôvodnení nezaoberal pripomienkami žalobcu ako dotknutej verejnosti, čím žalobcovi odňal právo na efektívne hájenie jeho záujmov podľa čl. 44 Ústavy SR. Žalobca ďalej namietal postup správnych orgánov vo vzťahu k neposkytnutiu kópie spisu v elektronickej podobe. Mal za to, že viazanie práva na osobné nahliadanie do spisu nie len, že nemá zákonný základ, ale je šikanózneho charakteru a takáto interpretácia je nelogická. Uvedeným postupom správneho orgánu došlo k porušeniu práva na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a na navrhnutie ďalších dôkazov podľa § 33 ods. 2 správneho

poriadku ako aj k odopretiu procesného práva účastníkovi konania na spravodlivý proces a v súvislosti s uvedeným aj k porušeniu práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 Ústavy SR.

7. K správnej žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý konštatoval, že prvostupňový správny orgán v zisťovacom konaní v primeranej miere aplikoval ustanovenia zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP a to tak, že vzal do úvahy doručené stanoviská, o čom svedčí i skutočnosť, že do výrokovej časti premietol požiadavky zainteresovaných orgánov štátnej správy, z ktorých vyplynula potreba ich zohľadnenia v následnom povoľovacom konaní podľa osobitných predpisov. Žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcu, že by sa prvostupňový orgán s podmienkami žalobcu v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal. Návrh podmienok žalobcu bol z veľkej časti neadekvátny vo vzťahu k predmetu konania a svedčí o tom, že žalobca sa s predmetom konania neoboznámil a predložil nerelevantné stanovisko. Z tohto postupu žalobcu mal žalovaný za to, že jeho záujem na ochrane životného prostredia je neúprimný a formalistický, s cieľom komplikovať účastníkom konania priebeh správneho konania.

8. K námietke žalobcu spočívajúcej v neaplikácii ustanovenia § 24 ods. 1 písm. i) zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP a v súvislosti s tým porušením práva na informácie o životnom prostredí, žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán dodržal informačné povinnosti podľa zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP a požadované informácie boli zverejnené na webovom sídle www.enviroportál.sk, informačnom portáli Ministerstva životného prostredia SR. Žalovaný tiež poukázal na to, že prvostupňový správny orgán listom č. OU-HE-OSZP-2019/013201-012 zo dňa 21. novembra 2019 zvolal konzultáciu v zmysle § 63 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP na deň 25. novembra 2019, pričom žalobca sa jej nezúčastnil a to aj napriek tej skutočnosti, že tento list si prevzal dňa 22. novembra 2019.

9. Vo vzťahu k námietke porušenia práva na sprístupnenie celého spisu v elektronickej podobe žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžp 3/2013 zo dňa 24. septembra 2013 a na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžp 2/2013 zo dňa 17. júla 2013. Žalobca listom požiadal o podklady a o konzultácie kde uviedol, že jeho žiadosť je potrebné chápať súčasne aj ako žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z., na základe čoho mu prvostupňový správny orgán dňa 21. novembra 2019 doručil podklady, ktoré boli správnym orgánom zabezpečené v čase pred vydaním prvostupňového rozhodnutia. Žalobca pred vydaním prvostupňového rozhodnutia disponoval kópiou spisu, čo však vo svojej správnej žalobe nepriznal a snažil sa navodiť dojem, že správne orgány konali v rozpore so zákonom, zabránili mu v prístupe k informáciám o životnom prostredí a sťažili mu účasť na rozhodovacom procese. Podľa názoru žalovaného z písomnosti žalobcu je zrejmé, že jeho podania obsahujú nerelevantné pripomienky a z podmienok žalobcu nevyplýva, že by tento sa chcel rozumne zúčastňovať rozhodovacieho procesu. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby správny súd podľa § 5 ods. 12 SSP v spojení s § 28 SSP žalobu odmietol a žalobcovi neposkytol ochranu z dôvodu zjavného zneužívania práva.

10. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že návrh jeho opatrení má byť predmetom odbornej diskusie a zároveň, že je potrebné odborne argumentovať, prečo nie je to ktoré opatrenie vhodné na dosiahnutie environmentálneho cieľa. Žalobca žiadal, aby mu informácie v konaní boli poskytnuté podľa zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP a nie na základe žiadosti podľa infozákona, keďže tento zákon je špeciálnym predpisom, ktorý upravuje rozsah práv verejnosti na informácie a spôsob, akým mu tieto majú byť poskytnuté. Aplikácia Správneho poriadku bola nesprávnym procesným postupom správneho orgánu, keďže verejnosť musí vyvinúť nadmerné úsilie, aby si zabezpečila informácie potrebné o predmete konania, čo je v rozpore s čl. 3 Aarhuského dohovoru, ktorý kladie štátnym úradníkom povinnosť uľahčovať spolkom ich činnosť. Vo vzťahu k nariadenej konzultácii na deň 25. novembra 2019 žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, že by obdržal takéto predvolanie a taktiež poukázal na skutočnosť, že podľa vyjadrení žalovaného mu malo byť predvolanie doručené dňa 22. novembra 2019, čo bol piatok a termín konzultácie bol nariadený na pondelok, teda ani organizačne nebolo možné zabezpečiť jeho účasť na tejto konzultácii a lehotu považuje za neprimeranú.

11. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca podal šikanóznou žalobu žalobca uviedol, že využíva iba zákonné prostriedky, čo nemožno považovať za zneužívanie práva. Taktiež poukázal na základné princípy správneho konania a to princíp materiálnej pravdy, princíp súčinnosti úradu s účastníkmi, zásadu legality konania a zásadu procesnej hospodárnosti, pričom nemal za preukázané, že by ako žalobca zneužíval svoje pôsobenie nad zákonom predpokladanú a primeranú mieru. Napĺňanie ústavných práv zákonným spôsobom nemožno nazývať ich zneužívaním, lebo to smeruje k neposkytnutiu právnej ochrany a znefunkčneniu vonkajšej kontroly zákonnosti činnosti úradov verejnosťou. Žalobca ako občianske združenie, ktorého predmetom činnosti je aj ochrana životného prostredia svoju činnosť považuje za celospoločensky prospešnú. Keďže k aplikačnej náprave nedošlo ani vnútornou organizačnou činnosťou ústredných orgánov verejnej správy, žalobca má za to, že musí postupovať cestou správnych žalôb, ktorými dosiahne nápravu v jednotlivých veciach a tým zabezpečí kontrolu činnosti štátnych orgánov na úseku ochrany životného prostredia.

III. Rozhodnutie správneho súdu

12. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 5S/31/2020-79 zo dňa 29. júla 2021 podľa § 28 SSP v spojení s § 98 ods. 1 písm. h) SSP žalobu odmietol.

13. Podľa správneho súdu sa oba správne orgány dôsledne zaoberali pripomienkami žalobcu a ním uvedenými environmentálnymi záujmami, pričom uviedli, ktoré z týchto pripomienok nie sú relevantné pre dané konanie a ktoré nepatria do kompetencie predmetného správneho orgánu, ale je potrebné ich vzniesť v ďalších konaniach. Žalobca vo svojich podaniach nešpecifikoval konkrétne závery správnych orgánov s ktorými nesúhlasí, ani dôvody ich nesprávnosti, a to aj napriek tomu, že správne orgány uviedli ku každej navrhovanej podmienke svoje stanovisko a dôvody, pre ktoré ich nepovažovali za relevantné pre predmetné konanie.

14. Správny súd dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o zjavne zneužitie práva žalobcu ako zainteresovanej verejnosti na podanie správnej žaloby podľa § 178 ods. 3 SSP. Z konania žalobcu jednoznačne vyplýva, že namietal porušenia procesných práv, avšak zo žaloby nie je zrejmé, ktoré konkrétne hmotnoprávne ustanovenia boli porušené, resp. ako napadnuté rozhodnutie porušilo verejný záujem spoločnosti v oblasti životného prostredia.

15. Podľa správneho súdu pri práve zainteresovanej verejnosti na podanie správnej žaloby je potrebné rozlišovať reálny záujem subjektu, ktorému osobitný predpis priznáva postavenie zainteresovanej verejnosti, spočívajúci v konkrétnych pripomienkach voči oznámenému zámeru, ktorý napomôže navrhovateľovi i príslušnému orgánu pochopiť očakávania a námietky zainteresovanej verejnosti a dotknutých orgánov, identifikovať potenciálne kontroverzné otázky týkajúce sa konkrétnej navrhovanej činnosti a taktiež umožní získať doplňujúce relevantné informácie týkajúce sa navrhovanej činnosti, od formalizovaného právneho záujmu, ktorý sa prejavuje tým, že takýto subjekt uplatní obrovské množstvo všeobecne koncipovaných pripomienok k navrhovanej zmene činnosti bez toho, aby sa tieto pripomienky vzťahovali ku konkrétnej činnosti a aby z nich bolo zrejmé, že tieto pripomienky súvisia s konkrétnou činnosťou a pri ich vyhotovovaní bolo prihliadnuté na špecifiká daného prípadu, dokonca v danom prípade je zrejmé, že niektoré z týchto námietok ani nemôžu súvisieť s navrhovanou zmenou činnosti.

16. Právo verejnosti na zabezpečovaní ochrany životného prostredia nemožno chápať v tom zmysle, že táto verejnosť môže podávať do každého konania týkajúceho sa životného prostredia takmer identické podanie obsahujúce pripomienky, ktoré podľa subjektu znamenajú základný elementárny súbor environmentálnych záujmov bez toho, aby tieto podmienky súviseli s konkrétnou navrhovanou činnosťou a žiadať od správneho orgánu, aby sa s každým jedným návrhom vysporiadal. Je nevyhnutné dať dôraz na to, že v predmetnom prípade bolo na webovom sídle správneho orgánu zverejnené oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, v ktorom sú detailne uvedené informácie požadované žalobcom v jeho pripomienkach. Poukazujúc na uvedené bolo povinnosťou žalobcu si tento dokument naštudovať a vzniesť konkrétne námietky, ak mal za to, že uvedená činnosť môže mať vplyv na životné prostredie a zároveň špecifikovať v čom vidí zásah do práva na zdravé životné

prostredie, resp. ktoré z uvedených údajov považuje za odporujúce zákonu. Konanie žalobcu, ktorý vznáša námietky voči navrhovaným zmenám činnosti bez toho, aby sa vopred oboznámil s riadne zverejnenými dokumentmi ohľadom plánovanej činnosti a jej vplyvom na životné prostredie, je možné charakterizovať ako zneužívanie práva, nakoľko žalobca žiada odpovede na otázky, ktoré má riadne k dispozícii a za predpokladu, že by sa so zverejnenými informáciami oboznámil, mohol by formulovať konkrétne nedostatky.

17. Správny súd poukázal na to, že konanie žalobcu už bolo aj iným správnym súdom (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/50/2020 zo dňa 30. októbra 2020) vyhodnotené ako šikanózne využitie práva na prístup k súdu, v dôsledku čoho bola správna žaloba odmietnutá. Rovnako forma správnych žalôb má „šablónovitý“ charakter, v ktorých žalobca namieta totožné skutočnosti. Správny súd konštatoval, že na Krajský súd v Prešove v roku 2020 bolo doručených 6 správnych žalôb, ktoré ako bolo uvedené sú do značnej miery identické a sú v nich namietané totožné skutočnosti spočívajúce v porušení procesných práv žalobcu procesným postupom správnych orgánov bez špecifikácie hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré bolo porušené. Z vlastnej činnosti bolo správnu súdu známe, že žalobca v administratívnych konaniach podáva takmer identické pripomienky, v ktorých žiada, aby správny orgán zhodnotil vplyv predmetného zámeru z hľadiska ustanovení osobitných zákonov, ktoré následne špecifikuje tak, že žiada, aby navrhovateľ napríklad predložil posudok o statike stavby, ako aj iné podmienky všeobecne formulované v obdobnom duchu bez akejkoľvek spojitosti s konkrétnym oznámeným zámerom. Vo vzťahu k posúdeniu splnenia zákonných podmienok na odmietnutie správnej žaloby podľa § 28 SSP, správny súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžik 3/2017 zo dňa 31. júla 2018.

18. Správny súd uzavrel, že žalobca prostredníctvom správnej žaloby zneužil svoje právo na prístup k správnu súdu, keď touto žalobou nenamietal konkrétne skutočnosti týkajúce sa napadnutého rozhodnutia, ale len všeobecnou argumentáciou automaticky využil svoj prístup k správnu súdu, ktorý mu ako zainteresovanej verejnosti patrí. Správny súd tento prístup žalobcu vyhodnotil ako šikanózne práve vo vzťahu k samotnému správnu súdu, nakoľko žalobca v danom prípade podal správnu žalobu bez toho, aby z nej bol zrejmý verejný záujem, ktorému sa žalobca ako zainteresovaná verejnosť snaží poskytnúť ochranu.

19. Správny súd poukázal na to, že správna žaloba bola podpísaná štatutárnym zástupcom žalobcu a podpis osoby, ktorá žalobu spísala na správnej žalobe absentoval. Uvedený nedostatok správnej žaloby bolo možné konvalidovať tým, že by žalobca na výzvu správneho súdu zo dňa 7. apríla 2021 doručil správnu súdu opätovne správnu žalobu, ktorá by obsahovala taktiež podpis osoby, ktorá žalobu spísala a ktorá by spĺňala podmienky stanovené v ustanovení § 49 ods. 1 SSP, avšak žalobca napriek výzve správneho orgánu uvedenú vadu správnej žaloby neodstránil, preto mal správny súd za to, že žalobu je možné odmietnuť aj v zmysle ustanovenia § 98 ods. 1 písm. e) SSP, teda z dôvodu, že žaloba bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

IV. Kasačná sťažnosť

20. Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove podal žalobca (sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a j) SSP a navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil správnu súdu na ďalšie konanie.

21. Sťažovateľ považuje postup a rozhodnutie správneho súdu podľa § 28 SSP za nesprávne, pričom takýmto procesným postupom mu bolo znemožnené brániť svoje práva pred súdom tak, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a k nezákonnému odmietnutiu podania. Poukázal na odborný článok (Svoboda, T. - Giňová, P. M.: Zneužití práva v kontextu účasti veřejnosti v procesech týkajících se životního prostředí. In: Popovič, A. - Románová, A. - Straková, I. (eds.): Zneužitie a iné formy obchádzania práva. Recenzovaný zborník vedeckých prác. Právnická fakulta Univerzity Pavla Jozefa Šafárika, Košice 2016, s. 321.), pričom zastáva názor, že aplikácia princípu zákazu zneužitia

práva správnymi orgánmi je ultima ratio - teda výnimočná a krajná možnosť, z čoho je možné vyvodit', že aby mohol byť tento princíp aplikovaný, musí byť zjavné a preukázané, že v konkrétnom prípade ide o zneužitie práva. V tomto smere žalobca poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Emsland-Stärke GmbH v Hauptzollamt Hamburg-Jonas (C-110/99), ktoré definuje podmienky, ktoré musia byť splnené, aby išlo o zneužitie práva, a teda existencia objektívneho a subjektívneho prvku. Objektívnym prvkom sa rozumie stav, keď navzdory formálnemu zachovaniu noriem stanovených spoločnosťou nebol dosiahnutý iný účel, a teda dochádza k obchádzaniu účelu právnej normy a subjektívny prvok zneužitia práva znamená získať výhodu spôsobom, ktorý je právom akceptovaný.

22. Sťažovateľ využíva prostriedky, ktoré mu dáva k dispozícii právny poriadok, aby v povoľovacích konaniach chránil verejný záujem na ochrane životného prostredia. V tomto prípade je teda situácia presne opačná, kde konaním príslušných orgánov, ako aj súdu nebol naplnený účel noriem spoločnosti, a to zabezpečiť verejnosti čo najširší prístup k informáciám a na prístup k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia. Súd v žiadnej časti rozhodnutia nepomenoval účel, ktorej právnej normy nie je dosiahnutý, a teda nenaplnia podmienky konštatovania zneužívania práva z objektívnej stránky, a teda rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Správny súd v žiadnej časti rozhodnutia neodôvodnil, akým spôsobom bol naplnený subjektívny prvok zneužitia práva zo strany sťažovateľa. Samotná konštatácia, že sťažovateľ podal viacero žalôb, alebo majú šablónovitý charakter ešte sama o sebe nič nepreukazuje. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Halifax, rozhodnutie Nejvyššího správného soudu České republiky sp. zn. 1 As 27/2011 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11. októbra 2016. Správny súd pristupoval k rozhodovaniu prísne formalisticky a nesprávne a svojou činnosťou nepochopiteľne prisvedčil šikanóznemu výkladu práva zo strany správnych orgánov v administratívnych konaniach.

23. Správny súd vo svojom rozhodnutí poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 14S/50/2020 zo dňa 30. októbra 2020, proti ktorému podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, nakoľko s postupom tohto súdu nesúhlasil. Týmto spôsobom si podľa sťažovateľa zjednodušil posudzovanie správnej žaloby, pričom porušil SSP tak, že rozhoduje na základe právneho názoru iného súdu, rovnako ako aj na základe posúdenia inej právnej veci, pričom o obsahu spisu nemá mať odkiaľ vedomosť.

24. Na vyvrátenie tvrdení o šikanóznom konaní a na podporu svojich tvrdení sťažovateľ poukázal na analýzu VIA IURIS z roku 2014. Sťažovateľ má za to, že využitie ustanovenia § 28 SSP má byť ojedinelým postupom zo strany súdu, kedy takýto postup má byť riadne odôvodnený v zmysle ustálenej judikatúry, pričom napadnuté rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne vlastnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko nedostatočne dáva odpoveď na otázky, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol.

25. Sťažovateľ opätovne poukázal na to, že nesprávnou aplikáciou procesných noriem slovenskej legislatívy nastal stav porušenia hmotných noriem, konkrétne čl. 6 Smernice EIA č. 2011/92/EÚ v znení novely č. 2014/52/EÚ, pričom toto porušenie je prezentované nevykonaním konzultácie, ktorá mala prispieť k objasneniu a vzájomnému pochopeniu medzi navrhovateľom a verejnosťou, pričom správny orgán mal byť mediátorom takejto konzultácie. Z ustanovenia § 178 ods. 3 SSP vyplýva, že neštátnymi subjektami kontroly zákonnosti sú aj občianske združenia, ktoré sa zúčastňujú správnych konaní s cieľom zabezpečiť ochranu verejných záujmov životného prostredia. Okrem čo najvyššej možnej ochrany životného prostredia je vedľajším záujmom sťažovateľa byť súčasťou vytvárania rozhodovacej praxe v oblasti ochrany životného prostredia, čo sťažovateľ sledoval podaním správnej žaloby a čo sleduje aj podaním kasačnej sťažnosti. Je dôležité, aby sa na základe rozhodovacej praxe súdov určil rozsah práv a povinností zainteresovanej verejnosti pri účasti na povoľovacích konaniach, ako aj spôsob, akým môže zainteresovaná verejnosť vplyvať na jednotlivé procesy a akým spôsobom sa má následne domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia a čo sú relevantné dôvody na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia.

26. Správny súd sa podľa sťažovateľa nesprávne domnieval, že pripomienky verejnosti musia byť výlučne námietkami. Zákon o posudzovaní vplyvov na ŽP pojednáva o pripomienkach, resp. stanoviskách, ktorými sa nemusí len niečo namietat', či vyjadrovať nesúhlas, ale môže navrhovať niečo, na čo navrhovateľ alebo správny orgán nemysleli, čo sa snaží dosiahnuť rozmyšľanie o zámere v iných súvislostiach než je bežné, resp. zákonom predpísané. Súd vychádzal z nesprávneho predpokladu, že jediným oprávneným záujmom verejnosti, ktorý môže sledovať, je získavanie informácií (bod 21. rozhodnutia). Podľa sťažovateľa verejnosť má právo aj spolurozhodovať a spoluformovať výsledok procesu.

27. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie viackrát poukázal na to, že správny súd sa nechal ovplyvniť anti-kampaňou vedenou proti nemu, ale aj ostatnými žalobami, ktoré sťažovateľ podal, čo nie je procesne správnym postupom. Na podporu tvrdenia, že činnosť sťažovateľa predstavuje aplikovaný právny výskum v danej oblasti, ktorý má priniesť dostatok podkladov pre sudcovskú tvorbu práva a pre akademický a teoreticko-právny rozvoj sťažovateľ poukázal na bakalársku prácu predsedu združenia.

28. Podľa sťažovateľa správny súd nesprávne právne posúdil zastupovanie sťažovateľa a zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sžk 10/2021, v zmysle ktorého ak si žalobca v stanovenej lehote zvolí na zastupovanie advokáta a preukáže správne súdu túto skutočnosť písomným splnomocnením, považuje sa nedostatok procesnej podmienky za odstránený. Preto záver, že žalobu možno odmietnuť z dôvodu podania zjavne neoprávnenou osobou za nesprávny, tak ako celé rozhodnutie ako také.

29. Sťažovateľ mal za to, že v prípade nejasnosti pri aplikácii práva Európskej únie má Najvyšší súd SR povinnosť v zmysle článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie požiadať Súdny dvor Európskej únie (ďalej „SDEÚ“) o vydanie predbežného nálezu v otázkach, ktoré sa týkajú výkladu zmlúv. Vzhľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ požiadal Najvyšší súd SR o polozenie otázky o súladnosti aplikácie práv v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie v znení: (I) Či samotné zdanlivé šablónovité podania sú zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti a (II) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány sú v súlade so Smernicou EIA.

30. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojom vyjadrení k žalobe, stotožnil sa s rozhodnutím správneho súdu a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Podľa žalovaného sa prvostupňový orgán dôsledne zaoberal požiadavkami sťažovateľa, a to poukazujúc na povahu a rozsah navrhovanej zmeny činnosti, miesto vykonávania zmeny činnosti, mieru zaťaženia a ochranu prírody poskytovanú osobitnými predpismi, význam očakávaných vplyvov na životné prostredie a zdravie obyvateľstva. Podľa žalovaného sťažovateľ podáva do administratívnych konaní totožné podania obsahujúce podmienky, ktoré žiada, aby správne orgány pojali do výrokov rozhodnutí ako záväzné pre navrhovateľov jednotlivých činností, avšak bez zohľadnenia jednotlivých špecifik konkrétnych navrhovaných činností v tom ktorom konaní. O skutočnosti, že požiadavky sťažovateľa sú formalistické a šablónovité svedčí aj to, že sťažovateľ žiadal o uskutočnenie konzultácií, na ktorých sa sám nezúčastnil, svoju neúčast' neospravedlnil a ani nepožiadaval o ďalší termín konzultácií s poukazom na nemožnosť zabezpečenia osobnej účasti pre krátkosť stanovenej lehoty, čo možno považovať za zneužitie práva.

31. Sťažovateľ namieta porušenia svojich procesných práv, avšak zo žaloby nie je zrejmé, ktoré hmotnoprávne ustanovenia boli porušené. Podľa názoru žalovaného uniká zmysel ochrany životného prostredia, ak sťažovateľ vzniesol námietky, ktoré nie sú konkretizované a možno to považovať za šikanózný výkon práva. Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobca pri podaní správnej žaloby nebol zastúpený advokátom a ani na výzvu súdu túto vadu neodstránil. Zároveň v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov vyvrátili.

V. Posúdenie kasačným súdom

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) konajúci ako súd kasačný zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP) a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná.

33. V predmetnej veci kasačný súd v kontexte kasačných dôvodov skúmal dve otázky: (I) či bol dôvod na odmietnutie správnej žaloby v zmysle § 28 SSP; (II) či existoval dôvod na odmietnutie správnej žaloby v zmysle § 98 ods. 1 písm. e) SSP.

34. Kasačný súd v prvom rade považuje za potrebné priblížiť prístup k aplikácii § 28 SSP. Kasačný súd sa už v obdobnej veci, týkajúcej sa sťažovateľa, k tomuto konceptu vyjadroval v rozhodnutí sp. zn.: 6Svk/14/2021 zo dňa 23. februára 2022. Tieto závery sú relevantné aj pre posudzovanú vec, preto z tohto rozhodnutia kasačný súd cituje (body 35. - 40.):

„35. Na úvod najvyšší správny súd uvádza, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky stal účastníkom konania (bližšie pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001, sp. zn. II. ÚS 14/2001, prípadne z 13. novembra 2002, sp. zn. II. ÚS 132/02). K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 07. júla 2006, sp. zn. II. ÚS 216/06). Právnym základom zákazu zneužitia práva je článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý ukladá povinnosť všetkým štátnym orgánom vykladať a uplatňovať ústavné zákony, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ústavou, to znamená v súlade s princípmi, ktoré sú garantované v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zákaz zneužitia práva je súčasťou princípu právneho štátu (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014, sp. zn. 3Sži/4/2014). Účelom článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Uplatnenie práva zaručeného článkom 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vymedzuje zákon.

36. Zároveň najvyšší správny súd zdôrazňuje, že právo na prístup k súdu neplatí absolútne, môže byť teda za účelom zabezpečenia efektívneho výkonu spravodlivosti obmedzené. O aké obmedzenia sa jedná vyplýva primárne z právnych predpisov majúci procesný charakter s tým, že obmedzenie môže konkrétne spočívať napríklad v uložení primeraných časových lehôt (napríklad podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci MPP Golub proti Ukrajine z 18. októbra 2005, číslo sťažnosti 6778/05 - uloženie primeraných lehôt a procesných podmienok na uplatňovanie nárokov môže podporiť správne spravovanie spravodlivosti zaistením právnej istoty a právoplatnosti a ochranou možných odporcov pred starými nárokmi, voči ktorým môže byť zložitá brániť sa z dôvodu uplynutého času), v kladení istých formálnych požiadaviek na určité typy podaní adresovaných súdu, spoplatnení súdneho konania (napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kreuz proti Poľsku z 19. júna 2001, číslo sťažnosti 28249/95, prípadne rozsudok vo veci Stankov proti Bulharsku z 12. júla 2007, číslo sťažnosti 68490/01), v povinnom právnom zastúpení (Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku Meftah a iní proti Francúzsku z 26. júla 2002, číslo sťažnosti č. 32911/96, 35237/97 a 34595/97 napríklad uviedol, že osobitná povaha konania môže odôvodňovať použitie služieb špecializovaných obhajcov). Zároveň platí pravidlo, že obmedzenia nesmú zamedziť alebo obmedziť prístup osoby takým spôsobom alebo v takom rozsahu, aby bola poškodená samotná podstata tohto práva (napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Harrison McKee proti Maďarsku z 03. júna 2014, číslo sťažnosti 22840/07, bod 21).

37. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu (odhliadnuc od obmedzení uvedených v predchádzajúcom bode) povahu obmedzenia, a teda výnimky zo všeobecnej aplikácie článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, predstavuje aj výnimočné neposkytnutie ochrany právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby zo strany súdu, za predpokladu, že nimi

podaný návrh sleduje zjavné zneužitie práva (§ 5 ods. 12 SSP). Jedná sa o všeobecné východisko (princíp), ktorý je následne v ďalších ustanoveniach Správneho súdneho poriadku bližšie špecifikovaný a rozvinutý. V tomto smere je kľúčovým ustanovenie § 28 SSP, v zmysle ktorého neposkytnutie ochrany právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby zo strany súdu bude spočívať v odmietnutí správnej žaloby z dôvodu, že táto má buď zjavne šikanózný charakter, alebo sa ňou sleduje zneužitie práva, alebo jeho bezúspešné uplatňovanie. Z uvedeného je zrejmé, že k odmietnutiu správnej žaloby podľa § 28 SSP môže dôjsť na základe troch dôvodov - šikanózný charakter správnej žaloby, správnu žalobou sa sleduje zneužitie práv, či jeho bezúspešné uplatňovanie. O aký prípad v praxi pôjde bude závisieť výlučne od konkrétnych okolností prejednávanej veci s tým, že bude úlohou a zároveň povinnosťou súdu takéto správanie riadne identifikovať a vzhľadom na to, že sa bude jednať o celkom výnimočný postup, aj presvedčivo odôvodniť. Z uvedeného teda vyplýva, že aplikácia princípu zákazu zneužitia práva by mala byť výlučne výnimočnou a hraničnou možnosťou - ultima ratio.

38. V tomto smere aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 10. novembra 2005, sp. zn. 1Afs/104/2005 možno pod zneužitím práva rozumieť cit.: „(...) situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. (...) Nejvyšší správní soud podotýká, že institut zákazu zneužití subjektivních práv (k ničím neodůvodněné újmě jiného či k ničím neodůvodněné újmě společnosti, tj. konec konců jejích členů) představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato - ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, jak bylo vyloženo výše - odpovídá právní normě (či lépe řečeno: dikci právního předpisu), avšak je zároveň pociťováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí jiným újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití. Zároveň je zapotřebí zdůraznit, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla; proto nelze např. předem paušálně říci, že o zneužití práva by se již nejednalo tam, kde by dalšími členy spolku byly tři, pět, deset či kolik dalších osob, mezi nimiž a žalobcem by již neexistovaly úzké rodinné vazby. Jinak řečeno, nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností - ostatně právo není matematika -, kdy se zákazu zneužití - jakožto výjimky z pravidla - použije a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovskému uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“ Zákaz zneužitia práva je pravidlo vnútroštátneho práva, vrátane práva verejného, ktoré vyplýva z povahy Slovenskej republiky ako materiálneho právneho štátu založeného na určitých hodnotách, ku ktorým popri úcte k slobode jednotlivca a ochrany ľudskej dôstojnosti patrí okrem iného aj úcta k harmonickému sociálnemu poriadku tvoreného právom a odopretia ochrany konaniu, ktoré právo vedome a zámerne využíva v rozpore s jeho zmyslom a účelom. Zákaz zneužitia práva je v istom zmysle ultima ratio, a preto musí byť uplatňovaný nanajvýš reštriktívne a za dôkladného vyhodnotenia s inými obdobne dôležitými princípmi vlastným právnomu poriadku, zvlášť s princípom právnej istoty (porovnaj uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 27. mája 2010, sp. zn. 1As/70/2008).

39. Najvyšší správní soud dálej uvádza, že špecifický prípad zneužitia práva predstavuje šikana - šikanózne konanie (a tiež obchádzanie zákona a podvod), pričom v tomto smere šikanózný výkon práva spočíva v tom, že niekto vykonáva svoje právo so zámerom spôsobiť inému neprimeranú ujmu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 31. októbra 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06), prípadne jeho jediným cieľom je poškodiť iného (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 07. septembra 2004, sp. zn. 22Cdo/1567/2004). Šikanózne konanie predstavuje svojvoľné uplatňovanie práva

(Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 217 s.). Jeho podstata spočíva v tom, že osoba vykonáva svoje verejné subjektívne právo nad rámec jeho obsahu. Zámer osoby je úzko spojený s výsledkom konania, teda vykonať svoje verejné subjektívne právo šikanózne sa prejavuje nepriamo v zjavne excesívnom alebo v abnormálnom použití platnej právnej úpravy. Najčastejšie sa s touto formou zneužívania možno stretnúť pri podávaní návrhov na začatie správneho konania, prípadne správnych žalôb bez akéhokoľvek vecného rámca a relevancie ku konkrétne prejednávanej veci. Cieľom takéhoto konania je dosiahnuť maliciózny výsledok v podobe ujmy spočívajúcej v poškodení, sťažení postupu správneho orgánu / súdu, v jeho zahltení veľkým počtom podaní a pod. V prípade, ak je však motívom konania osoby získať neodôvodnenú výhodu, pôjde skôr o obchádzanie zákona, alebo o podvod. Odlišnosť medzi obchádzaním zákona a šikanóznym využívaním verejného subjektívneho práva, alebo slobody spočíva teda v tom, že kým pri obchádzaní verejné subjektívne právo neexistuje, v prípade šikanózneho správania verejné subjektívne právo existuje a je vykonávané nad rámec svojho obsahu (Košičiarová, S., Zákaz zneužívania verejných subjektívnych práv a slobôd. In: Acta Universitatis Carolinae, Iuridica - 4/2021, 77-91 s.). Ďalší typický príklad šikanózneho výkonu práva môže predstavovať prípad, kedy účastník konania nevystupuje v súdnom konaní za účelom vyvinutia snahy o meritórne (vy)riešenie sporu, ale pre samotné vedenie sporu, to znamená, že vedie spor pre spor (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo 07. júna 2012, sp. zn. 2As/82/2012, prípadne uznesenie z 28. februára 2013, sp. zn. 8As/130/2012). Podstatná je zároveň tá skutočnosť, že takéto zneužitie je možné konštatovať výlučne v konkrétnej prejednávanej veci, a teda takéto rozhodnutie nevedie k paušálnemu odmietaniu akýchkoľvek podaní toho istého účastníka čo do budúcnosti. Jedná sa iba o materiálny korektív formálneho ponímania práva na súdnu ochranu v súlade s princípom ekvity (spravodlivosti) a bude vyhradený celkom výnimočným prípadom, u ktorých sa bežný procesný postup bude javiť ako neefektívny a súčasne bude zjavné, že podanie vo veci samej (správna žaloba, prípadne kasačná sťažnosť) nemôže byť úspešné (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 19. septembra 2013, sp. zn. 8Ans/7/2013, bod 10).

40. Najvyšší správny súd zastáva názor, že medzi odmietnutím správnej žaloby podľa § 28 SSP v spojení s § 98 ods. 1 písm. h/ SSP a jej zamietnutím ako nedôvodnej podľa § 190 SSP je tenká hranica. Niekedy na odmietnutie správnej žaloby z tohto dôvodu nepostačuje ani preukázanie toho, že žalobca vedie na súde niekoľko desiatok sporov; rozhodujúcou skutočnosťou môže byť napríklad sériovosť a stereotypnosť žalobcom vedených súdnych sporov spojená s opakovaním totožných, alebo obdobných argumentov (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 19. septembra 2013, sp. zn. 8Ans/7/2013, bod 6). Konanie účastníka konania smerujúce k zneužitiu práva aj šikanóznym spôsobom musí byť dostatočne preukázané. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu odmietnutie správnej žaloby postupom podľa § 28 SSP predstavuje kvázi sankčný nástroj „trestajúci“ zneužívanie práva zo strany účastníka konania, a preto je nevyhnutné k aplikácii tohto inštitútu pristupovať výnimočne, zvlášť opatrne a reštriktívnym spôsobom. Zároveň platí pravidlo „v pochybnostiach v prospech“, čo vo svojej podstate znamená, že konajúci súd, pokiaľ má pochybnosť o šikanóznom konaní konkrétneho účastníka konania (napríklad ak niektoré jeho námietky môžu vyznievať šikanózne a iné zase dosahujú intenzitu „obyčajnej“ nedôvodnosti) správnu žalobu meritórne prejedná, čím dôjde k materiálnemu naplneniu článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a vyhne sa porušeniu princípu zákazu denegatio iustitiae (odmietnutiu spravodlivosti).“

35. Kasačný súd ďalej zdôrazňuje osobitosť posudzovanej veci, ktorá spočíva v tom, že sťažovateľ sa administratívneho konania, ako aj súdneho procesu, zúčastňuje v pozícii zainteresovanej verejnosti, čo je odlišná pozícia od účastníka konania, ktorý v týchto procesoch uplatňuje výlučne svoje práva, resp. preukazuje dotyk na svojich subjektívnych právach. Z toho dôvodu je aj právna úprava nastavená tak, že v zmysle § 178 ods. 3 SSP zainteresovaná verejnosť je oprávnená podať správnu žalobu len vtedy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

36. V súvislosti s postavením a úlohami zainteresovanej verejnosti kasačný súd vychádza z medzinárodnej úpravy, zakotvujúcej právo na účasť verejnosti na rozhodovacích procesoch v oblasti životného prostredia, a poukazuje na dokument „Implementačné usmernenia k Aarhuskému dohovoru“ (The Aarhus Convention - An Implementation Guide, United Nation Economic

Commission for Europe, Second edition, 2014, dostupný napríklad na webovej stránke ministerstva životného prostredia SR).

37. Druhý pilier Aarhuského dohovoru sa týka účasti verejnosti na rozhodovacom procese. Účast' verejnosti na rozhodovacom procese je upravená smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/35/ES. V slovenskom právnom systéme bola smernica transponovaná o.i. do zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení neskorších predpisov. Implementačné usmernenia k Aarhuskému dohovoru k úlohe účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch uvádzajú o.i. cit.: „Dôležitosť plnohodnotného zahrnutia záujmov v oblasti životného prostredia do rozhodovania orgánov verejnej moci vyžaduje, aby orgány verejnej moci mali presné, ucelené a čo najaktuálnejšie informácie o životnom prostredí. Verejnosť môže byť hlavným zdrojom týchto informácií. Našťastie, verejnosť má často záujem zúčastniť sa týchto procesov a diskutovať o možnostiach v rozhodovaní, či už z vlastného záujmu, alebo preto, že si praje chrániť životné prostredie. Toto si však vyžaduje otvorený, pravidelný a transparentný proces, ku ktorému má verejnosť dôveru. Zabezpečením takéhoto rámca, v ktorom môže verejnosť uplatňovať svoje právo na informácie, združovanie sa a účast', obe strany naplňajú svoje ciele súčasne - zlepšuje sa schopnosť inštitúcií vykonávať svoje úlohy a zabezpečovať nevyhnutné podmienky na to, aby verejnosť mohla využívať svoje práva a plniť svoje povinnosti. ... Aj keď niekedy môže byť náročné dosiahnuť výsledok, ktorý sa bude javiť najlepším možným, existuje nespočetné množstvo prípadov alebo skrytých faktorov, ktoré vyjdú najavo len vďaka zapojeniu verejnosti do procesu a zabráni sa tým pochybeniam, ktoré by vyšli draho.“

38. S týmito závermi korešponduje odborná spisba, ktorá zdôrazňuje špecifiká účasti verejnosti, avšak pripúšťa aj možnosti zneužitia široko koncipovaných možností vstupu verejnosti do rozhodovacích procesov cit: „Za prvé špecifikum lze dle našeho názoru považovat smysl a účel účasti veřejnosti, respektive environmentálních organizací v procesech práva životního prostředí, kterou lze ilustrovat ve srovnání s jinými výše naznačenými případy aplikace zásady zákazu zneužití práva. V případě zneužití práva v rámci práva daňového daňový subjekt zpravidla usiluje o získání určité daňové výhody, jak již bylo uvedeno. Jinak řečeno, daňový subjekt přirozeně sleduje svůj soukromý ekonomický zájem, vůči kterému stojí v opozici veřejný zájem státu na právně korektním výběru daní. Obdobná a snad ještě zřetelnější je situace v případě zneužití procesních práv v případě přestupkového řízení, kdy vůči sobě opět stojí soukromý zájem na neuložení trestu a na druhé straně veřejný zájem na potrestání pachatele přestupku. Subjektem, který zneužívá svých práv, je v těchto případech tedy zjednodušeně řečeno uplatňován určitý a zpravidla poměrně zjevný soukromý zájem stojící v opozici k určitému zájmu veřejnému. V případě účasti veřejnosti v procesech práva životního prostředí to však zcela neplatí. Určitá část této veřejnosti jako tzv. dotčená veřejnost sice v příslušných rozhodovacích procesech hájí svůj soukromý zájem zpravidla související s jejími vlastnickými právy k nemovitostem. Úloha environmentálních organizací je však odlišná, respektive sama je pojena s ochranou veřejného zájmu. Například v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je konstatováno, že smyslem a účelem účasti environmentálních občanských sdružení (spolků) je, „aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod., hájila dotčené (veřejné) zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud o environmentálních občanských sdruženích, respektive spolicích, současně hovoří jakožto o „advokátech“ veřejného zájmu na ochraně životního prostředí. Jinak řečeno, veřejný zájem na ochraně životního prostředí nereprezentují pouze příslušné orgány státní správy z titulu své působnosti, ale také veřejnost, zejména právě environmentální organizace. Uvedené pochopitelně souvisí také s širším kontextem účasti veřejnosti jako projevu participace veřejnosti na rozhodování o věcech týkajících se životního prostředí či ještě obecněji občanské společnosti.“

39. Z uvedeného podľa kasačného súdu vyplýva, že:

- a. pri posúdení predmetnej veci treba prihliadnúť na špecifikum pozície sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti a v tomto smere posudzovať aj zneužitie práva (účelom žaloby podanej zainteresovanou verejnosťou musí byť ochrana životného prostredia);
- b. závery vyplývajúce z rozhodnutí o zneužití práva v oblasti daňovej a colnej, t.j. aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci Emsland-Stärke GmbH v Hauptzollamt Hamburg-Jonas (C-

110/99), ktorého zohľadnenia sa sťažovateľ domáha, nie sú na oblasť práva životného prostredia plne aplikovateľné;

c. prípady zneužitia práva v oblasti životného prostredia treba posudzovať prísne kazuisticky, vždy so zohľadnením špecifik konkrétneho prípadu;

d. zákaz zneužitia práva je vždy prostriedkom „ultima ratio“, ktorý plní funkciu korekcie pre prípad, že by konkrétne pravidlá pri ich doslovnom uplatnení viedli k rozporu s konceptom materiálnej spravodlivosti, pretože sú využívané v rozpore s podstatou daného práva, resp. jeho zmyslom a účelom.

40. Kasačný súd plne súhlasí s argumentom sťažovateľa, že právo na priaznivé životné prostredie je subjektívnym právom verejnoprávnej povahy, ktorého sa môže v zmysle platnej legislatívy domáhať ktorýkoľvek subjekt, čo je nesporne potrebné posudzovať ako spoločensky prospešnú činnosť. Jedným dychom ale treba dodať, že ochrana realizácie takého práva sa poskytuje iba takému konaniu, ktorého účelom je naozaj ochrana životného prostredia. Preto pre kasačný súd vyvstala otázka, či v prejednávanej veci úmysel sťažovateľa, ktorý prezentuje v predmetnej veci, skutočne smeruje k uplatňovaniu ochrany práva životného prostredia a je v súlade s platným právom. Sťažovateľ sám totiž deklaruje, že jeho konanie je motivované hlavne tým, že v danej oblasti zlyhávajú tak štátne orgány ako aj súdy, a že sa chce podieľať na rozšírení judikatúry v tejto oblasti. Uvedené naznačuje, že sťažovateľ, vedomý si svojich práv, svojim konaním sleduje primárne iný cieľ, ako je ochrana životného prostredia, hoci sám tvrdí, že to je jeho primárnym záujmom. Ak by tomu tak skutočne bolo, tak by predkladal také žalobné námietky, ktoré s predmetom konania skutočne súvisia a je z nich zrejmý účel ochrany životného prostredia vzťahujúci sa k prejednávanej veci. Z podanej žaloby a súvisiaceho administratívneho spisu však kasačnému súdu nevyplýva záujem žalobcu na ochrane životného prostredia, ale skôr jeho snaha „viest' spor pre spor“. Kasačný súd poznamenáva, že hoci zámer sťažovateľa podieľať sa na tvorbe teoreticko-právneho rozvoja v oblasti ochrany životného prostredia môže byť prínosný, patrí na akademickú pôdu a nie správne súdnictvu, ktorého úlohou je preskúmať zákonnosť rozhodnutí, opatrení a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytovať ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodovať v ďalších veciach ustanovených SSP (§ 6 ods. 1 SSP). Ak má sťažovateľ záujem podieľať sa na teoreticko-právnom rozvoji ochrany životného prostredia na úrovni správnych orgánov, má napríklad možnosť zapájať sa do pripomienkových konaní k legislatívnym a nelegislatívnym materiálom, ktorých gestormi sú jednotlivé štátne orgány.

41. K sťažovateľovej požiadavke, aby sa na základe rozhodovacej praxe súdov určil rozsah práv a povinností zainteresovanej verejnosti pri účasti na povolovacích konaniach, ako aj spôsob, akým môže zainteresovaná verejnosť vplývať na jednotlivé procesy a akým spôsobom sa má následne domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia a čo sú relevantné dôvody na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, kasačný súd dodáva, že všetky tieto práva a povinnosti sú zakotvené v európskej legislatíve a v príslušných všeobecne záväzných právnych predpisoch Slovenskej republiky. Nie je úlohou správnych súdov, aby zákony vytvárali, ale aby ich vykladali.

42. Uvedené naznačuje, že sťažovateľ, vedomý si svojich práv, svojim konaním sleduje primárne iný cieľ, ako je ochrana životného prostredia, hoci sám tvrdí, že to je jeho primárnym záujmom. Ak by tomu tak skutočne bolo, tak by predkladal dôkazy a navrhoval opatrenia, ktoré s predmetom konania skutočne súvisia a neobmedzil by sa na všeobecné námietky, ktoré pre dané administratívne konanie nie sú relevantné. Naopak, z vyjadrení a podaní sťažovateľa možno vyvodíť, že jeho snahou je „viest' spor pre spor“, čo podľa kasačného súdu nemôže požívať ochranu. Svedčia o tom najmä jeho námietky, že správne orgány nezabezpečili požadovaný rámec pre účasť verejnosti na danom procese a neposkytli mu požadované informácie, pričom zo spisu vyplýva opak - tieto orgány mu poskytli všetky požadované informácie a na jeho žiadosť zvolali aj konzultácie, ktorých sa ani nezúčastnil.

43. Kasačný súd konštatuje, že zo súdneho a administratívneho spisu má za preukázané, že žalobca v prejednávanej veci nemal záujem na ochrane životného prostredia, ale viedol len spor pre spor, z týchto okolností: (I) v žalobe namietal nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami uvedenými v správnom konaní, pričom kasačný súd mal za preukázané, že správne orgány doslovne opísali každú

jednu žalobcovu pripomienku uvedenú v podaní zo dňa 21. októbra 2019, pričom po uvedení námietky žalobcu nasledovalo vyhodnotenie pripomienky správny orgánom; (II) žalobca v žalobe vôbec z vecnej stránky nešpecifikoval, s ktorými konkrétnymi závermi správnych orgánov nesúhlasí, z akých dôvodov namieta správnosť záverov vyslovených správnymi orgánmi v napadnutých rozhodnutiach; (III) v žalobe bez nadväznosti na prejednávajúcu vec namietal nedostatočné zohľadnenie pozície a práv zainteresovanej verejnosti, pričom kasačný súd mal za preukázané, že prvostupňový správny orgán postupom podľa § 24 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP zverejnil na webovom sídle informácie pre verejnosť, poučil žalobcu o možnosti nahliadnutia do spisového materiálu na správnom orgáne a o možnosti vyhotovovania si kópií, odpisov a výpisov z tohto materiálu a na základe jeho žiadosti mu zaslal podklady pre vydanie rozhodnutia (podklady boli doručené dňa 22. novembra 2019 do emailovej schránky); (IV) v žalobe bez nadväznosti na prejednávajúcu vec namietal, že prvostupňový orgán nestanovil termín konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP, pričom kasačný súd mal za preukázané, že prvostupňový správny orgán na základe žiadosti sťažovateľa stanovil konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP, ktorých sa sťažovateľ nezúčastnil, svoju neúčasť neospravedlnil a nepožiadaval o náhradný termín konzultácií a (V) správny súd dostatočne a podrobne zdôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým odmietol správnu žalobu sťažovateľa podľa § 28 SSP.

44. Podobne jeho vyjadrenia v spise cit: „Upozornenie pre navrhovateľa: Na predložení uvedených podkladov rozhodnutia trváme; zo skúseností však vieme, že úrad si neplní svoje zákonné povinnosti dôsledne a tak sme nútení využívať opravné prostriedky (odvolania) Ak sa chce navrhovateľ vyhnúť prípadným komplikáciami, odporúčame, aby proaktívne zaslal podklady nášmu združeniu, resp. si rezervoval konzultáciu s naším združením a zabezpečil tak svoju konštruktívnu súčinnosť.“ (Žiadosť o podklady rozhodnutia a žiadosť o konzultácie z 9. novembra 2019) naznačujú, že sťažovateľ má záujem komplikovať procesy pre navrhovateľa a nie uplatňovať konkrétne a relevantné pripomienky v záujme ochrany životného prostredia.

45. Kasačný súd považuje za nespochybniteľné, že napádanie len porušenia procesných ustanovení, napríklad výlučne porušenia ustanovení o neposkytnutí informácií zainteresovanej verejnosti, môže byť relevantným dôvodom správnej žaloby či kasačnej sťažnosti a samo o sebe nemôže predstavovať zneužitie práva. Je zrejmé, že pokiaľ zainteresovanej verejnosti nie sú riadne poskytované potrebné informácie, nemôže formulovať relevantné pripomienky k príslušným projektom, činnostiam, zásahom a pod, a preto v tomto prípade nie je spochybniteľný účel jej konania. Toto sa však v posudzovanom prípade neudialo - naopak, sťažovateľ preukázateľne disponoval všetkými informáciami a napriek tomu podal žalobu, ktorá obsahovala len všeobecne koncipované námietky, ktoré sa posudzovanej činnosti netýkali.

46. Ako už kasačný súd uviedol, podľa § 28 SSP správny súd môže výnimočne odmietnuť žalobu fyzickej osoby a právnickej osoby, ktorá má zjavne šikanóznny charakter alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešné uplatňovanie. V danom prípade kasačný súd konštatuje, že správny súd vo svojom rozhodnutí vec dostatočne právne posúdil a vysporiadal sa s dôvodmi, ktoré ho viedli k záveru, že v danom prípade sa jedná o zjavné zneužitie práva žalobcu ako zainteresovanej verejnosti na podanie správnej žaloby podľa § 178 ods. 3 SSP (viď bod 29 rozhodnutia).

47. Správny súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžik 3/2017 zo dňa 31. júla 2018 a vyvodil, že šikanóznou žalobou žalobca zneužíva právo na prístup k súdu, čo v tomto prípade správny súd odôvodnil tým, že správnu žalobu vyhodnotil ako formalizovaný právny záujem sťažovateľa, ktorý sa prejavil uplatnením obrovského množstva všeobecne koncipovaných pripomienok, pričom niektoré z nich sa netýkali konkrétnej činnosti a pri ich vyhotovovaní nebolo prihliadnuté na špecifiká daného prípadu. Kasačný súd sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré viedli správny súd k odmietnutiu správnej žaloby podľa § 28 SSP. Rozhodnutie správneho súdu je primerane odôvodnené, rešpektuje doterajšiu rozhodovaciu prax a dáva konkrétne odpovede na otázky, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol.

48. Kasačný súd nerozporuje argument sťažovateľa, podľa ktorého aplikácia princípu zákazu zneužitia správnymi orgánmi v prípadoch týkajúcich sa mimovládnych organizácií zaoberajúcich sa ochranou

životného prostredia by mala byť ultima ratio. Kasačný súd sa stotožňuje s tvrdením, že ak by správne súdy založili svoju rozhodovaciu prax na tom, že všetky správne žaloby smerujúce voči rozhodnutiam správnych orgánov týkajúcich sa ochrany životného prostredia, či stavebných konaní by mali byť odmietnuté z dôvodu zneužitia práva, mohla by vzniknúť obava z porušenia článku 44 Ústavy SR. Na druhej strane daný prípad nepredstavuje takúto hrozbu, nakoľko pre rozhodnutie správneho súdu v tomto prípade existoval dostatočný podklad a súd svoje rozhodnutie v postačujúcej miere odôvodnil.

49. K názoru sťažovateľa, že zákaz zneužívania práva by mal byť riešený prostriedkami trestného práva, kasačný súd dodáva, že otázka zneužitia práva je riešená aj v § 28 SSP a to bez podmienky využitia prostriedkov trestného práva. Správnym súdom neprináleží rozhodovanie o tom, či bol spáchaný trestný čin a rovnako správne súdy nemajú dosah na výsledok trestného konania. Bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti administratívneho konania, keby správne orgány, alebo správne súdy v obdobných prípadoch odkazovali účastníkov konania na podávanie trestných oznámení a následne čakali na výsledok trestného konania.

50. Kasačnému súdu sú známe konania (stavebné a ochrana životného prostredia), v ktorých sťažovateľ vystupuje ako účastník konania, pričom len v minime prípadov správne súdy posúdili žalobu ako šikanóznou. Argument sťažovateľa, v zmysle ktorého správny súd rozhodoval na základe právneho názoru iného nepríslušného súdu, neobstojí. Správny súd v danej veci len poukázal na to, že Krajský súd v Trnave v obdobnej veci sťažovateľa (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/50/2020 zo dňa 30. októbra 2020) správnu žalobu podľa § 28 SSP odmietol, avšak svoje rozhodnutie nezaložil len na uvedenom rozhodnutí, ale ho riadne zdôvodnil. V tejto súvislosti kasačný súd dodáva, že sťažovateľova argumentácia týkajúca sa diskreditačnej anti-kampane, ktorá je voči nemu vedená zo strany úradníkov či sudcov, ktorej sa obsiahlo venuje tak v správnej žalobe, ako aj kasačnej sťažnosti, nemá súvis so žiadnym rozhodnutím týkajúcim sa tohto konania. Kasačný súd má za preukázané, že tak správne orgány, ako aj súd dali možnosť sťažovateľovi predkladať dôkazy a vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Naopak sám sťažovateľ, napriek možnosti zúčastniť sa konzultácií podľa zákona o posudzovaní vplyvov na ŽP sa týchto nezúčastnil, ani nepožiadaval o nariadenie nového termínu. Rovnako boli sťažovateľovi na jeho žiadosť poskytnuté všetky informácie, z ktorých správny orgán pri posudzovaní návrhu na zmenu činnosti vychádzal, hoci v správnej žalobe tvrdil, že poskytnutie informácií bolo podmienené nahliadnutím do spisu, čo sa nezakladalo na pravde. Nie je teda možné súhlasiť s tým, že by bolo sťažovateľovi upreté ktorékoľvek z jeho práv na základe jeho pocitu, ktorý odôvodňuje diskreditačnou anti-kampaňou.

51. Kasačný súd sa stotožňuje s námietkou sťažovateľa, že správny súd v prejednávanej veci postupoval príliš formalisticky, keď správnu žalobu odmietol aj z dôvodu, že bola podpísaná štatutárnym orgánom, a nie členom sťažovateľa s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa, povereným na jeho zastupovanie. Zo spisu mal kasačný súd za preukázané, že hoci správnu žalobu podpísal elektronicky predseda sťažovateľa, predložením dokladu o ukončení vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa a poverovacieho dekrétu pre svojho člena na konanie a spísanie správnej žaloby dostatočným spôsobom preukázal splnenie podmienky obligatórneho právneho zastúpenia v správnom súdnom konaní (§ 49 ods. 1 SSP). K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj kasačný súd vo veciach týkajúcich sa sťažovateľa (napr. uznesenie Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5 Sžk 11/2021 z 27. októbra 2021, uznesenie Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6 Sžk 9/2021 zo 16. novembra 2021, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžk/14/2021, zo dňa 25. mája 2021). Avšak vzhľadom k tomu, že správny súd odmietol žalobu z dvoch dôvodov (aj v zmysle § 28 SSP s čím sa kasačný súd v plnej miere stotožnil), zrušenie rozhodnutia na základe tejto námietky sťažovateľa by nemalo vplyv na výsledok konania.

52. Najvyšší správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú požiadavku, aby prerušil konanie a obrátil sa na SDEÚ s predložením prejudiciálnej otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej „ZFEÚ“), (I) či samotné zdanlivé šablónovité podania sú zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti a (II) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány sú v súlade so Smernicou EIA.

53. Kasačný súd zdôrazňuje, že cieľom konania o prejudiciálnej otázke je objasnenie práva Únie v prípadoch, ak je rozhodnutie o nej nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia, t.j. podstata sporu obsahuje otázku výkladu európskeho práva, ktorú treba vyriešiť.

54. V posudzovanom prípade však nebolo sporné, že samotná „šablónovitost' podaní“ nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na aplikáciu § 28 SSP. Prípustné by bolo aj „šablónovité“ podanie, ak by jeho obsah bol pre vec relevantný. Správny súd vychádzal z komplexu prvkov, ktoré v rozhodnutí vyhodnotil a podstatou aplikácie § 28 SSP bolo to, že námietky sťažovateľa uplatnené v správnej žalobe nevedli k ochrane životného prostredia, ale ich účelom bolo viesť „spor pre spor“, keďže neobsahovali žiadne dôvody vecne súvisiace s predmetom konania.

55. Pokiaľ ide o otázku súladu výkladu práva, ktorý aplikujú správne orgány, so Smernicou EIA, kasačný súd opätovne poukazuje na už citovaný dokument „Implementačné usmernenia k Aarhuskému dohovoru“ a na druhý pilier Aarhuského dohovoru, ktorý sa týka účasti verejnosti na rozhodovacom procese. Vychádzajúc zo zmyslu účasti verejnosti na rozhodovacom procese v oblasti životného prostredia treba zdôrazniť, že v danej veci zo spisu vyplýva, že správne orgány zabezpečili požadovaný rámec pre účasť verejnosti na danom procese, so sťažovateľom komunikovali, poskytli mu všetky požadované informácie a na jeho žiadosť zvolali aj konzultácie. Na druhej strane, sťažovateľ produkoval len podania a vyjadrenia všeobecného charakteru, bez väzby na posudzovaný prípad, možnosť kvalifikovane sa vyjadriť či poskytnúť pre vec relevantné informácie nevyužil a zvolaných konzultácií sa ani nezúčastnil. Navyiac, z podaní sťažovateľa v administratívnom konaní sa javí, že jeho úmyslom pri podaní žaloby nebolo presadzovať záujmy v oblasti životného prostredia, ale sťažovať postup navrhovateľa v tomto konaní, o čom svedčia jeho vyjadrenia cit: „Upozornenie pre navrhovateľa: Na predložení uvedených podkladov rozhodnutia trváme; zo skúseností však vieme, že úrad si neplní svoje zákonné povinnosti dôsledne a tak sme nútení využívať opravné prostriedky (odvolania) Ak sa chce navrhovateľ vyhnúť prípadným komplikáciám, odporúčame, aby proaktívne zaslal podklady nášmu združeniu, resp. si rezervoval konzultáciu s naším združením a zabezpečil tak svoju konštruktívnu súčinnosť.“ (Žiadosť o podklady rozhodnutia a žiadosť o konzultácie z 9. novembra 2019).

56. Kasačný súd uzatvára, že ani pokiaľ ide o druhú navrhovanú otázku, t. j. či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány sú v súlade so Smernicou EIA, nie je potrebné obrátiť sa na SDEÚ, keďže správne orgány postupovali v súlade so zmyslom a účelom európskej právnej úpravy.

57. Kasačný súd preto návrh žalobcu na prerušenie konania postupom podľa § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v spojení § 25 SSP zamietol.

58. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší správny súd vyhodnotil uznesenie správneho súdu ako vecne správne, preto kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa § 461 SSP zamietol.

59. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP). Ďalšiemu účastníkovi konania náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by mu trovy kasačného konania vznikli (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

